
273. Anders Eriksson (Inlägg)

Tack, fru president! Jag ska börja med att berätta om två konkreta exempel när vi har äran att ha statsministrarna här.

Jag känner till två familjer på Åland i Mariehamn. I den ena, vid en skilsmässa, flyttade mannen till Norrtälje på den svenska sidan om gränsen och hade inte möjlighet att träffa sina barn på tio månader. Det tror jag att alla förstår konsekvenserna av. I det andra fallet flyttade mamman i familjen till Helsingfors och hade möjligheter, förstås, att träffa barnen trots att incidenstalen vid den tidpunkten var betydligt högre i Helsingfors än vad de var i Norrtälje i Sverige. Sådant här skapar ju frustration, sådant här skapar sår.

Jag vill också säga att när vi noterade att man från finsk sida jobbat mycket för att öppna gränsen mellan Sverige och Finland uppe i norr så tyckte vi förstås att det var väldigt positivt, men vi blev väldigt besvikna när man inte gjorde det samma när det gäller gränsen mellan Åland och Sverige.

Så när man tar den här typen av konsekvenser, som någon sade tidigare, för vanliga människor och de är ologiska, man förstår det inte, det skapar sår, det skapar förbittring, det skapar frustration, men man bygger inga samhällen på att vara bitter utan vi måste lämna det här bakom oss och titta framåt. Och det viktigaste är att vi har en seriös hantering av kommande pandemier och liknande situationer. Det här har alla redan sagt, så det här är inget nytt, men jag tror att det enda sättet för att vi ska lyckas med det är att vi får våra nordiska hälsovårdsinstitut, experter, sakkunniga, att vi får våra nordiska hälsovårdsministerier, politiker att inse att måste vi lösa det här tillsammans. Vi måste ha lärt oss av den här situationen vi haft. Nästa gång ska vi göra det tillsammans. Tack.
